

\*

În ziua următoare, m-am dus la librărie și am cumpărat o hartă a orașului. Era o hartă doar cu contururi, la scara 1:20 000, care cuprindea și cele mai neînsemnate drumeaguri. Cu ea în mână, am colindat zona din jurul casei și am marcat poziția fiecărui hambar cu un X. În trei zile, am acoperit împrejurimile pe o rază de patru kilometri. Locuiam la periferie și în zonă mai erau încă multe case de agricultori. Prin urmare, și numărul hambarelor era măricel, șaisprezece cu totul.

Hambarul pe care voia să-l ardă trebuia să fie unul dintre acestea. Judecând după ce spusese el, și anume că e „foarte aproape“, puteam să fiu absolut sigur că n-avea cum să fie mai departe de atât de casa mea.

Am inspectat apoi cu atenție starea fiecăruia dintre cele șaisprezece hambare în parte. Le-am exclus, în primul rând, pe cele care erau prea aproape de casele oamenilor și pe cele lângă care erau sere. Am mai exclus hambarele în care erau unelte sau chimicale și care păreau folosite. Sigur n-ar fi vrut să ardă unelte sau chimicale.

Mai rămăseseră cinci. Cinci hambare bune de ars. Sau cinci hambare care puteau arde nestingherit. În cincisprezece minute ar fi fost scrum și nimănui nu i-ar fi părut rău după ele. Nu reușeam să-mi dau seama pe care avea de gând să-l ardă. La mijloc mai era și o chestiune de gust. Eram extrem de curios să aflu pe care îl alesese.

Am desfăcut harta și am șters toate X-urile, lăsându-le doar pe cele cinci. Înarmat cu echer, raportor și compas, am ieșit din casă și am dat

roată celor cinci hambare, apoi m-am întors și am stabilit cea mai scurtă rută între ele. A fost o treabă laborioasă, deoarece drumul era întortocheat, mergând de-a lungul unor fire de apă și coline. Distanța finală a fost de 7,2 km, fără eroare, deoarece am făcut măsurătoarea de mai multe ori.

În dimineața următoare, la ora șase, am parcurs ruta aceea echipat în trening și pantofi de jogging. Și pentru că în fiecare dimineață alergam oricum șase kilometri, unul în plus n-a însemnat un efort prea mare. Peisajul nu era deloc rău, iar cele două intersecții cu calea ferată nu mă țineau în loc.

Mai întâi am dat un ocol terenului de sport al facultății din apropiere și am alergat trei kilometri pe un drumeag nepavat, care mergea de-a lungul unui pârâu. Am trecut de primul hambar și am ieșit apoi din pădurice. A urmat o pantă lină și am ajuns la al doilea. Puțin mai departe erau niște grajduri cu cai de curse. Caii s-ar fi putut speria de foc și ar fi putut face zarvă. Dar atât. Nimeni n-ar fi pățit nimic.

Al treilea și al patrulea hambar erau ca niște gemeni bătrâni și urâți. Se aflau la o distanță de două sute de metri unul de altul. Ambele erau vechi și murdare. Dacă tot era să ardă, mai bine ardeau împreună.

Ultimul era lângă o intersecție cu calea ferată, chiar la kilometrul șase. Era complet abandonat. Pe peretele dinspre calea ferată, era bătut în cuie un panou din tablă cu reclamă la Pepsi. Clădirea – nici măcar nu cred că o pot numi clădire – era în paragină. Arăta exact cum spusese el, de parcă aștepta să i se pună foc.

Am zăbovit puțin în fața acestui ultim hambar, am tras adânc aer în piept de câteva ori, apoi

am traversat calea ferată și m-am întors acasă. Mi-a luat treizeci și unu de minute și treizeci de secunde. Am făcut apoi duș și am mâncat. M-am întins pe canapea, am ascultat un disc, după care m-am apucat de lucru.

Timp de o lună am alergat pe aceeași rută în fiecare dimineată. Totuși nici un hambar nu a ars.

Uneori chiar mă gândeam că, de fapt, el încercase să mă determine pe mine să ard unul. De când îmi băgase în cap această imagine, ea căpăta proporții, se umfla ca o anvelopă de bicicletă în care pompezi aer. Mă trezeam gândindu-mă uneori că, decât să stau și să aștept să-i dea foc, mai bine scăpăram eu bățul de chibrit și terminam mai repede cu toată povestea. La urma urmei, era vorba doar de o coșmelie veche.

Sigur, asta era din cauză că mă gândeam eu prea mult. De fapt, eu n-aș fi ars nici un hambar. Oricât s-ar fi dilatat în capul meu imaginea unui hambar în flăcări, eu nu sunt genul de om care să facă așa ceva. El face asta, nu eu. Poate că-și schimbuse planurile. Sau poate că era prea ocupat și nu avea timp să-i dea foc. Nici cu ea nu mai luasem deloc legătura.

A venit luna decembrie, toamna s-a sfârșit, iar aerul de dimineată sfredelea pielea. Hambarele erau la locul lor, cu acoperișurile acoperite de brumă. Păsările treceau în zbor prin păduricea înghețată, cu fâlfâit puternic de aripi. Lumea mergea mai departe, neschimbată.

\*

Data următoare l-am întâlnit la jumătatea lui decembrie, anul trecut, cu puțin înainte de Crăciun. Oriunde mergeai, te întâmpinau colinde.

Ieșisem în oraș ca să cumpăr tot felul de cadouri pentru tot felul de oameni. Eram pe la Nogizaka și am dat de mașina lui. Fără îndoială, era mașina lui sport, gri metalizat. Avea număr de înmatriculare de Shinagawa și o mică zgârietură lângă farul stâng. Era oprită în parcare a unei cafenele. Nu mai strălucea la fel de intens ca prima dată. Avea un aspect mai tern. Bine, poate că fusese o iluzie. Eu am tendința de a-mi reconstrui amintirile după cum îmi place. Am intrat în cafenea fără să ezit.

Înăuntru era întunecat și mirosea a cafea tare. Nu prea se auzeau oameni vorbind. Se asculta muzică barocă în surdină. L-am zărit imediat. Stătea singur, la geam, și bea *café au lait*. Era atât de cald, încât ți se abureau ochelarii, dar el nu-și dăduse jos haina de cașmir. Nu își scosese nici fularul.

Am ezitat puțin, neștiind ce să fac, dar, până la urmă, m-am decis să-l abordez. M-am gândit să nu-i spun că-i văzusem mașina în față. Intrasem din întâmplare în cafenea și tot din întâmplare îl zărisem.

— Pot să mă așez? l-am întrebat eu.

— Sigur că da. Te rog, a zis el.

Am purtat apoi o conversație ușoară, nu prea animată. Pe lângă faptul că oricum nu aveam subiecte de discuție în comun, mai și părea că se gândește la cu totul altceva. Și totuși nu cred nici că-l deranja prezența mea. Mi-a povestit despre un port din Tunisia și despre creveții care se pescuiau acolo. Nu vorbea din obligație, chiar mi-a povestit serios despre creveți. Dar povestea s-a terminat dintr-odată și n-a mai continuat, ca un pârâiaș firav, înghițit de nisip.

A chemat chelnerul făcându-i semn cu mâna și a mai comandat un *café au lait*.

— Apropo, ce s-a întâmplat cu hambarul? am aruncat eu întrebarea.

Un zâmbet slab i-a fluturat în colțul buzelor.

— Îți mai amintești de chestia asta, a zis el, apoi a scos o batistă, s-a șters la gură și a băgat-o la loc în buzunar. Sigur că i-am dat foc. A ars din temelii. Am făcut după cum am zis.

— Și era aproape de casa mea?

— Da. Chiar foarte aproape.

— Când?

— La vreo zece zile după ce am fost atunci în vizită pe la tine.

I-am povestit cum mi-am însemnat eu pe hartă locația hambarelor și despre faptul că alergam pe acolo o dată pe zi.

— De-asta nu văd cum ar fi putut să-mi scape.

— Ce meticulos ești! a zis el amuzat. Meticulos și rațional. Dar sigur ți-a scăpat. Se mai întâmplă. Când ceva e prea aproape, îți scapă din vedere.

— Nu prea înțeleg.

Și-a aranjat cravata, apoi și-a privit ceasul.

— Prea aproape, a zis el. Hai că trebuie să plec. Mai vorbim despre asta altă dată, pe îndelete, da? Îmi cer scuze, dar sunt așteptat.

Nu mai aveam nici un motiv să-l rețin. S-a ridicat și și-a băgat în buzunar țigările și bri-cheta.

— Apropo, de atunci ai mai văzut-o? mă întrebă el.

— Nu, deloc. Tu?

— Nici eu. Nu reușesc să iau legătura cu ea. Nu e în apartamentul ei, nu dau de ea nici la telefon, nu se mai duce de mult nici la orele de pantomimă.

— O fi plecat pe undeva. S-a mai întâmplat de câteva ori.

Și-a vârât mâinile în buzunar și a rămas cu privirea ațintită la masă.

— O lună și jumătate, fără un ban? Ea nu prea are habar cum să se descurce.

A pocnit din degete de câteva ori, cu mâinile în buzunarele de la haină.

— Știu foarte bine că nu are absolut nici un ban. Nu are nici un prieten adevărat. Are agenda plină ochi, dar toate sunt niște simple nume. Nu are la cine să apeleze. Doar în tine avea încredere. Și nu spun asta din politețe. Chiar cred că pentru ea erai cineva cu totul aparte. Cât să mă facă gelos. Vorbesc serios. Eu n-am fost niciodată gelos până acum, a zis el și a oftat ușor, apoi și-a mai privit o dată ceasul. Gata, plec. Sper să ne mai vedem.

Am dat din cap, dar n-am reușit să spun nimic. Mereu pățesc așa. În fața acestui bărbat îmi pierd cuvintele.

Am încercat de multe ori numărul ei de telefon. Era deconectat pentru neplată. M-am îngrijorat și m-am dus la ea acasă. Încuiat. Cutia ei poștală era burdușită cu fluturași publicitari. Administratorul nu se zărea pe nicăieri, drept pentru care n-am avut cum să aflu dacă mai locuia acolo. Am rupt o foaie din agendă, am scris pe ea „te rog să mă cauți“, m-am semnat și am băgat-o în cutia poștală. Nu m-a căutat.

Data următoare când am trecut pe acolo, pe plăcuța de pe ușă era scris alt nume. Am ciocănit, dar n-a răspuns nimeni. Administratorul tot nu era de găsit.

Atunci am renunțat. Asta se întâmpla acum aproape un an.

A dispărut cu desăvârșire.